

Sygn. akt V KO 6/19

## POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron  
w dniu 14 marca 2019 r.

**w sprawie G. G.**

wniosku skazanego o wznowienie postępowania  
prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego [...]  
z dnia 20 grudnia 2017 r., sygn. akt II AKa [...],  
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego we W.  
z dnia 17 września 2017 r., sygn. akt III K [...],  
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

### **p o s t a n o w i ł**

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej  
bezzasadności.**

### **UZASADNIENIE**

W pismach skierowanych pierwotnie do Sądu Apelacyjnego [...] skazany G.G. wniósł o wznowienie w/w postępowania podnosząc, iż został skazany za przestępstwo, którego nie dopuścił się. Wniosek ten przekazano według właściwości do Sądu Najwyższego w dniu 24 stycznia 2019 r. (data wpływu do SN). W dniu 30 stycznia 2019 r. Przewodniczący V Wydziału Karnego w Izbie Karnej Sądu Najwyższego wydał zarządzenie, na mocy którego zwrócił się do skazanego o udzielenie w terminie 7 dni informacji, jakie nowe okoliczności mają stanowić podstawę wniosku o wznowienie postępowania, pod rygorem skierowania wniosku na posiedzenie w trybie art. 545 § 3 k.p.k. w przedmiocie odmowy jego przyjęcia. W zarządzeniu zostało podkreślone, że złożone przez skazanego pismo

nie wskazuje na jakąkolwiek okoliczność, która mieściłaby się w podstawach wznowienia postępowania. Kwestionowanie swojej winy nie spełnia minimalnych wymogów dotyczących wniosku o wznowienie postępowania, gdyż wobec treści art. 545 § 3 k.p.k. konieczne jest wskazanie przez skazanego okoliczności, które uzasadniają przyjęcie, iż rzeczywiście mieszczą się one w podstawach wznowienia. W zarządzeniu uznano za celowe wskazanie przez wnioskodawcę okoliczności, które mieszczą się w podstawach do wznowienia postępowania, pod rygorem skierowania sprawy na posiedzenie w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

W dniu 7 lutego 2019 r. skazany udzielił informacji, z której wynikało, że nie wiedział o tym, iż odbędzie się „apelacja” i zapadnie wyrok skazujący za przestępstwo, którego nie popełnił. Nie wskazał natomiast okoliczności, o których była mowa w zarządzeniu.

#### **Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.**

Zgodnie z obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. przepisem art. 545 § 3 k.p.k. – dodanym ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247) – sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. Co istotne i co należy wyraźnie podkreślić to fakt, że w trybie art. 545 § 3 k.p.k. sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku i nie bada także jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Natomiast wniosek taki podlega kontroli o charakterze *quasi* formalnym, pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5*).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że pismo skazanego G. G. nie zawiera argumentacji, która pozwoliłaby na ustalenie, że w sprawie miały miejsce okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania ujęte w art. 540 § 1 - 3 k.p.k. Skarżący nie podnosi tego rodzaju okoliczności, które mogłyby stanowić podstawę wznowienia postępowania. Z analizy pisma zawierającego wniosek o wznowienie postępowania wynika, że opiera się ono jedynie na twierdzeniu, iż skazany przypisanego mu czynu

nie popełnił. Jednak brak w tym piśmie odniesienia do jakiejkolwiek okoliczności mogącej stanowić podstawę do wznowienia postępowania.

Zgodnie z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., taką okolicznością jest między innymi popełnienie przestępstwa w związku z postępowaniem, gdy istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia. Podkreślić należy, że w razie gdyby wniosek o wznowienie opierał się właśnie na tej przesłance, to zgodnie z art. 541 § 1 k.p.k., czyn ten musi być ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym. Taka sytuacja nie miała jednak miejsca w niniejszej sprawie.

Brak także pozostałych okoliczności z art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., a mianowicie, nie doszło do ujawnienia się nowych faktów lub dowodów wskazujących na to, że:

- skazany nie popełnił czynu albo jego czyn nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze;
- skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary;
- sąd umorzył lub warunkowo umorzył postępowanie karne, błędnie przyjmując popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu.

Reasumując podkreślić należy, że w sprawie o wznowienie postępowania nie dokonuje się na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku. Nie ocenia się w tym postępowaniu poprawności przeprowadzonego postępowania sądowego pod kątem wystąpienia względnych przesłanek odwoławczych z art. 438 k.p.k. Nie bada się również oceny zasadności orzeczeń procedujących w sprawie sądów, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej. Sąd w ramach postępowania wznowieniowego jest uprawniony zbadać tylko to, czy ujawniły się nowe fakty lub dowody, wykazujące znaczne prawdopodobieństwo błędności tego wyroku skazującego, a nie czynić ustalenia faktyczne na podstawie tych dowodów.

Wszystkie te okoliczności, oceniane w kontekście art. 545 § 3 k.p.k., przesądzają o oczywistej bezzasadności złożonego wniosku o wznowienie

postępowania. Należy jednak zauważyć, iż złożenie wniosku o wznowienie postępowania na korzyść skazanego nie jest ograniczone żadnym terminem, zatem może on to uczynić po zebraniu odpowiednich środków i zleceniu sporządzenia wniosku ustanowionemu przez siebie adwokatowi lub radcy prawnemu, o ile obrońca uzna, że powody do wznowienia rzeczywiście zachodzą.

W tych okolicznościach Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.